مسئوولیت متن و شکل بدوش نویسندهٔ مضمون میباشد، عقیدهٔ نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاین نمی باشد.

آصف بهاند

۲۰۱۹/۰۸/۰۹

د آصف محسني مړينه او...

په دې ورځو کې د تنظيمي مشرانو له ډلې د آصف محسني نومي شخص مړيني پورې اړوند خبرونو د ميديا بازار يو څه تود کړی دی. زما له نظره د اوو ګونو (پاکستان ميشتي) او اتو ګونو (ايران ميشتي) تنظيمونو مشرانو د افغانستان، افغانانو او لا بشريت له پاره داسې څه نه دي کړي چې هغه دې په ښو ياد شي. ځينو ښاغلو د محسني د مړيني په مناسبت يو څه ښه نظريات وړاندې کړي دي او دی يې د يو خير غوښتونکي شخص په نامه ياد کړی دی چې زه د ټولو په برخه کې د «افسوس» توری کاروم. د محسني صفت کول او پر هغه پورې د ښو اعمالو تړل او بيا يې په بې مسؤليته ميديا کې بيا، بيا تکرار او يادونه، د افغانستان او افغان ملت په حق کې جفا ګڼم.
ټول تنظيمي مشران، د تنظيمونو لوړ پوړي چاواکي، لوی او واړه حکم کونکو قومندانان؛ د افغانانو عملي قاتلن دي او د نه بښلو وړ، چې يو په کې همدا د ايران لاس په نامه نوکر... اصف محسني و چې د افغانستان د هر اړخيز ايرانيزه کولو ماموريت ورله غاړې و.
زه دلته د ده د تنظيم د ټوپکيانو او د ده د پيروانو يو څو کړښې په بيا ځلې ډول را اخلم چې ما کلونه پخوا په خپله يوه سفرنامه (لارورکي لارويان) کې د يو عيني شاهد په ډول هغه حالت ثبت کړی دی چې زه په خپله د ده تنظيمي ټوپکيانو لوټ کړی او حبس کړی وم او غوښتل يې چې د مرګ کندې ته مې ولېږي، دا چې زه څنګه خدای را خلاص کړم او تر اوسه ژوندی يم، دا مې ټول په ياد کتاب کې ليکلي دي او هغه ټاکلې برخه چې **«د خپل مرګ ننداره»** سرليک مې ورته ټاکلی دی، دلته را اخلم او هغو ښاغلو ته يې مخ کې ږدم چې د اصف محسني لمن پورې ښېګڼې نښلوي:«...

د خپل مرګ ننداره:

د دغې ورځې په سبا مې سهار وختي د پلار د کور په نيت حرکت کاوه چې ميرمن مې غږ را پسې وکړ:
د ستر خوان له ځان سره واخله که کومه نانوايي کې ډوډی پيدا کړې. د سترخوان مې له ځان سره واخيست، په دريمه کارته کې مې له پيسو سره په يوه نانوايي کې په نوبت کې کيښود او خپله د بايسکيل په سورلۍ د دهمرادخان په لوري وخوځيدم. له رسيدوسره سم مې وليدل چې له مور نه مې نيولي، بيا تر واړه ماشوم پورې ټول په حويلۍ کې کوم لوري ته د حرکت په نيت ولاړ دي.
ما وپوښتل: چيرې؟
څه خبره ده؟
کوم يوه په خواشينی سره ځواب راکړ:
بيګاه شپه د ګلبدين ټوپکيانو کاغذونه خپاره کړي دي چې بيا سبا ته دهمرادخان او ورځيرمه شوروي سفارت تر راکټي برید لاندي راځي، خلک دې کلی پرېږدي.
د حزب اسلامي هيڅ يو راکټ د روسانو پر سفارت و نه لګيد، او ګلبدين جان؟ په دې ډول زموږ کليوال د روسانو د شنو سترګو نذرانه کول.
ما ټولو ته خپل کور ته د تللو بلنه ورکړه. دوی ټولو خپل هست و بود پر ما وسپارل. ما هم ټول شيان چې نغدې پيسې اوګاڼې هم په کې وې، د بايسکل پرکنجوغه شخ وتړل او د دهبوري په لوري مې حرکت وکړ، دوی ته مې و ويل چې په ما پسې راځئ.
جګړه څنګه چې جګړه ماروغوښته، هغسې توده وه، په ټول کلي او ټول ښار باندې د مرګ توره ويره خپره وه.
په همدې اړودوړ کې پر بايسکل سپور، د کارتې سې د شورا سرک ته ورسيدم، چې د ستر او پاک شيخ؟ آصف جان؟ محسني د وحشيانو پر پوستې ور برابر شوم. يو اوربوز تړلی کلاشينکوف په لاس د دريدو او کوزيدو امر را ته وکړ، کوز شوم.

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړيکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de
يادونه: دليکني د ليکنيزې بنې پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکې په ځير و لولئ

- کجا میري؟

- خانه.

- قوم توچییه؟

- تاجیک.

- نا، تو جاسوس ګلبدیني.

- داخل حویلي برو، بایسکله ده اې بغل ایستاده کو، پیش برو.

- او بیادر چي ګپس، خیریت خو اس.

- پشت خیریت میریت نګرد، پیش برو...

په پورې وهلو، پورې وهلو یې یوې زیر زمینی ته ښکته کړم. په زیر زمینی کې څو تنه نور هم ناست وو. ما د خپلې وارخطایۍ اوساده ګۍ له مخې فکر وکړ چې دا د دې ټوپکیانو ملګري دي، نو ما په ډېرې عاجزۍ ناستو کسانو ته و ویل:

ګورئ، دې ملګرو ته مو و وایاست چې زه معلم یم، له هیڅ تنظیم او ډلې سره تړاو نه لرم او...
ټولو په خواشینۍ سره په شونډو کې زهرجنه خندا وکړه او یوه تن په ډېره آرامه لهجه را ته و ویل:

کینه، اوس پوهیږې.

څو شیبې وروسته پوه شوم چې هغوی هم اسیران وو.

په کومه زیرزمینی کې یې چې موږ اسیران کړي وو، د مځکې په سطح کې یې وړې، وړې کړکۍ درلودې. له دې کړکۍ څخه ما لیدل چې زما بکس یې زما د بایسکل له کنجوغي څخه خلاص کړ. څنګه چې پوه شول چې په بکس کې پیسې دي؛ نو سمدلاسه یې بکس، په اغلب ګمان، دویم پوړته پورته کړ، په ما پسې راغلل، له نورو اسیرانو څخه یې جلا کړم او د همدې ودانۍ د پیاده خانو د ځان مینځلو په یو تشناب کې یې بندي کړم. تشناب د قد په اندازه داسي یوه وړه کړکۍ درلوده، چې یو انسان په سختۍ ور نه وتلی شو. د کړکۍ په تاخچه کې دولتي پوله دوسیې او پاڼې ایښې وې، د ځینو پاڼو په لوستلو پوه شوم چې دا تعمیر د تقاعد د ریاست کومه څانګه ده.
زه یې په هماغه ماښام د مرګ استازوو ته سپارلم؛ او

«... قسم دی یاره بې نیتې نه شته مرګونه»

زه یې د همدې ورځې په ماښام «قلعۀ شاده» ته لیږلم، هلته کومه ځاه وه چې ژوندي انسانان یې په کې اچول. ما په کړکۍ د ایښودل شوو دوسیو له څنګونو نه کتل چې څو تنه د ودانۍ له پاس منزل نه را کوز شول. زما په ګمان، دوی زما د بکس ټول شیان په خپلو منځو کې سره ویشلي وو. را کوز شوي شخص خپله برخه په یو ګل سیب دستمال کې تړلې وه، له ورایه ښکاریدې چې د پیسو بنډلونه دي. دوی په خبرو، خبرو زما د بندیخانې کړکۍ ته را ورسیدل. هغه چې خپله برخه تر لاسه کړې وه، په داسې حال کې چې د رضایت خندا یې پرژونډو خوره وه، پوښتنه وکړه:
«نفرکجاس؟»
د ډلې یو تن د غلي کیدو اشاره ورته وکړه. تشناب یې ور وښود چې سړی دلته دی. هغه په ډېر غرور و ویل:
«ده قصیش نه شو، که امي تاریکي شد روانش کو، دګه تو بیغم باش.»
حویلی له ټوپکمارو نه ډکه وه، لکه د ګور چینجي، ښکته و پورته کیدل. زه یې د باندې لیدلو ته نه پرېښودم. یو وار د یوه را باندې پام شو چې زه د باندې ګورم، ښه بد رد یې را ډالې کړل او وې ګواښلم چې که بیا دې د باندې د کتلو تکل وکړ؛ نو دا شاجور به دې په ککره کې در تش کړم. له دې سره، سره ما په تاخچه کې د ایښودل شویو دوسیو او کاغذونو له څنګونو د باندې کتل.
حویلی له داسې ټوپکیانو ډکه وه چې څیرې یې کاملاً نا آشنا غوندې وې، د دې ښار له خلکو سره چې موږ په کې ژوند کړی و، جوت توپیر درلود. دوی کابلیانو ته نه پاتې کیدل، کره وره یې هم د دې ښار خلکو ته ورته

افغان جرمن آنلاین په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de
یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بنې پازوالي د لیکوال په غاړه ده ، هیله من یو خپله لیکنه له راالیرلو مخکي په ځیر و لولئ

نه وو. د دې کلي کور او ښار له خلکو سره يې لوی توپير درلود، نه پوهېږم دوی يې له کومه راوستي وو. تقريباً ټول ځوانان وو، زوړ بنده نه په کې ليدل کيده.
زه پوهيدم چې ما وژني، د دوی په منځ کې زما د مشرزوی غمي جان په عمر يو ماشوم هم ښکته پورته کيده، په ډيرې نا اميدئ مې ورته کتل او په زړه کې مې تيريدل چې زه به مې بيا بچيان وګورم او که نه؟
په حويلئ کې ديګي بار شول، پاخه يې کړل، ډوډئ وخوړل شوه. ټوپکيان ورو، ورو په کميدو شول، حويلئ تشه شوه، ته وا هيڅوک دلته راغلي هم نه وو. دا چې چيرې تلل؛ په دې يوازې خدای او آصف جان؟ محسني پوهيدل، ځکه د هغه تر امرلاندې ټوپکيان وو، يوازې پيره دار پاتې شو چې په عمومي دروازه کې ټوپک په لاس ناست و. خدای پوهيږي چې په کومو چُرتونو کې ډوب و، حويلئ ته يې هيڅ پام نه و. په کړکئ کې پراته کاغذونه او دوسيې مې په ډير احتياط ښکته کړل، د کړکئ شيشه مې هم په ډير احتياط ويسته. غلی را و وتم. لومړی مې هڅه وکړه چې د حويلئ شا ته چې کوم کور دی، هغه ته ور واوړم، خپل حال ورته تير کړم، ګوندې يا پناه راکړي او يا د تيښتې لار را وښيي؛ خو له ديواله مې چې سر ورښکاره کړ، که ګورم هغه حويلئ هم له هزاره ګانو ډکه وه. دا د «شورای مليت برادرهزاره» مقر و.
د حويلئ د بل اړخ په ديوال واوښتم. پښې مې لوڅې وې، له وارخطا ورځې مې خپلې څپلئ هيرې شوې وې. تيښتې ته جوړ او د کارتې سې په سرکونو کې ښه بلد وم. نو همدلته و چې لکه د چا خبره «دوې مې درلودې، دوې نورې مې پورکړې» او هه. د پيره دار چې را باندې پام شو، چغې يې کړې:
«نمان، نمان که ميګريزه.»
ډزې را پسې پيل شوې؛ خو ما د مرګ له ويرې داسې منډې وهلې، د چا خبره لکه باد. ځان مې د شوروي سفارت سيمې ته ورساوه، چې د خلکو ګڼه ګوڼه او تګ راتګ په کې ډيرو. اول مې د پلار کره لاړم، که ګورم ادې مې په سرو سترګو ناسته وه، زما په ليدلو يې نورې چيغې هم وکړې او را ته ويې ويل:
«بچيه! ژر دې کور ته لاړشه، چې ماشومان به دې بده ورځ لري.»
کور ته د تګ په مهال مې له ډاره داسې انګيرله چې دا ټوپکيان مې همدا اوس دروي او مخامخ مې په مرمئ ولي. کور ته چې ورسيدم، ميرمن مې لا وختي په ژړا او انګولا سترګې سرې کړې او ويښتان شکولي وو...»

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکاری ته رابولي. په دغه پته له موږ سره اړيکه ټينګه کړئ maqalat@afghan-german.de
يادونه: دليکنې د ليکنيزې بڼې پازوالي د ليکوال په غاړه ده ، هيله من يو خپله ليکنه له راليږلو مخکې په ځير و لولئ